

Kapitola 7. Myseľ

Předcházející část: Kapitola 6. Rozriešenie Ega

Preložil a vyčáčkval Juló pre českú & slovenskú on-line skupinu <hawkins.support>.

Editované Julom 02feb2022.

Dr Dávid R Hawkins, Kniha 2: 'Oko Ja-Bytia, Pred Ktorým Nie Je Nič Zatajené'

DRH používa neobvyklú štylizáciu, v kombinácii s ním vymyslenými slovíčkami, a pozície slov v jeho vetách vyjadrujú ich závažnosť. Z dôvodu zachovania tohto DRH zámeru, Juló sa rozhodol byť mu verný, a preklady pripomínajú spleť neštandardných štylizácií, a nesprávnej interpunkcie, použitej na oddelenie viacnásobných myšlienok v jedinej vete. Keby sa bol DRH chcel vyjadrovať ináč, tak by to bolo ináč, a Julov preklad by sa dal čítať ako beletria. Pri čítaní, namiesto tvrdenia si 'to nesedí', Juló doporučuje klásť si otázku „Čo je potrebné vo mne zmeniť, aby mi to sedelo?“ Julove subjektívne študijné pomôcky sú v {...}.

Tretia časť

SMER CESTY K VEDOMIU

KAPITOLA 7

Myseľ

Úvod {, *Ideme Na Vec – Na Zvyšovanie Úrovne Vedomia – Cez Myseľ* }

.7.1. (zo 68) Tradičné cesty k Bohu sa klasicky označujú ako veľké jogy: Rádža Joga, Karma Joga, a Advaita, okrem iných. {Prvé dve} sú cesty smerujúce cez srdce, vzdávanie sa, lásku, službu, uctievanie, oddanosť; a napokon {tretia z nich tu uvedená je} Advaita, cesta smerujúca cez myseľ. Hovorí sa, že {údajne} cesta cez myseľ nie je vhodná pre väčšinu hľadajúcich počas tohto {v hinduizme definovanom pozemskom cykle pomenovanom} Kali Juga ({, trvajúceho jeden} eón, čo je 58 000 rokov jednej úplnej rotácie Zverokruhu), pretože je tu {,na tomto guľatom kuse hmoty plachtiacej vesmírom, ktorú jej obyvatelia nazývajú Zem,} príliš veľa svetských rozptýlení. Cesta smerujúca cez myseľ si vyžaduje schopnosť sústredenia sa, alebo {čo sa nepresne nazýva} jednobodovosť {zamerania} mysle. {Jednobodovosť pritom neznamena úsilné sústredené zaostrenie na obsah, ale znamena 'nejednobodovosť', teda našou voľbou zvolené 'difúzne' zachytávanie a súbežné umožňovanie prefučávania prechádzajúceho zachytávajúceho sa obsahu}. Môže to {, cesta cez myseľ,} však byť najlepší spôsob pre človeka, ktorý svoju energiu usmerňuje skôr prostredníctvom myšlienky a premýšľania, než pocitov.

{Zverokruh je hypotetický pás pozdĺž 'pohybu' slnka na oblohe, pozostávajúci z dvanástich pomyslených obdĺžnikov na oblohe, a k nim vymyslenými názvami súhvezdí, ktoré sa v týchto pomyselných obdĺžnikoch nachádzajú, a z ktorých sa vyrába horoskop, pre tých, ktorí odovzdali svoju moc 'príčinám'.}

.7.2. Čo teraz nasleduje je všeobecná orientácia, ako k tomuto [smeru cesty {cez myseľ}](#) pristupovať a ako ju začať. Väčšina hľadajúcich súčasne ide aj [cestou smerujúcou cez srdce](#); ide len o to, či je kladený väčší dôraz na jeden alebo druhý smer. Samozrejme, že sa nevyklučujú, a {aj tak} [nakoniec {splynú a} stávajú sa rovnakými](#). To povedie aj k diskusii o súbežnom štýle meditácie.

Pozorovanie {, Čo Sa To Deje S Mysľou?}

.7.3. Mysleť sa pri prvom {jej} pozorovaní javí ako nepretržite hovoriaci stroj s neustálym privalom nekonečných myšlienok, nápadov, náhľadov, významov, spomienok, plánov, obáv, pochybností, opakovaní, a nezmyselných veršov. Potom sa vynárajú útržky hudby, minulých udalostí, príbehov, odsekov, scenárov, názorov, špekulácií, vyobrazení vecí, a ľudí minulých i súčasných. Potom nasledujú predstavy, fantázie, snenie počas dňa, strachy, špekulácie a početné motanice výmyslov. Do tohto nekonečného blabotu sa vmiešavajú útržky správ, udalostí z médií, scén z filmov, televíznych programov a internetových rozhovorov. Navyše sa k tomu všetkému navršujú finančné a podnikateľské starosti, platby ktoré treba zaplatiť, plány, rodina, kultúra, politika, obavy, a tak ďalej, do nekonečna.

.7.4. Na prvý pohľad je tu akoby obrovské prehltenie {zmyslov} a beznádejná všezahrňujúca zamotanosť, nad ktorou má človek len veľmi malú, ak vôbec nejakú, nadvládu. So zaostrením sa a s koncentráciou, sú možné určité logické myšlienkové sledy, ale potom myseľ rýchlo sklzne späť, do svojho neposedného mora myšlienok, vyobrazení, a fantázií, {a to} bez zastavenia.

.7.5. Dá sa z tohto všetkého urobiť nejaký zmysel? Je nejaké miesto, odkiaľ by sa dalo k tomuto úplnému bláznincu vôbec začať pristupovať?

.7.6. Budha {akože} povedal, že Ja-Bytie sa dá zahliadnuť v priestore [medzi](#) myšlienkami, a predsa sa zdá, akoby nedochádzalo k ustaniu nekonečných činností mysle.

{Budha to nepovedal. Je to nesprávna interpretácia Budhovho učenia. Je to nesprávny preklad. Správny preklad je, že Ja-Bytie sa dá zahliadnuť v priestore [pod](#) myšlienkami. Pozri DRH júnovú video lekciu z roku 2004. Pre všedné ja je pri prvom styku s touto tematikou pochopiteľnejší nesprávny preklad, a snáď preto ho tak DRH tu uvádza.}

{Nielenže to, ale} ak niečo, zdá sa, [že myseľ sa {horlivo} zapája do nekonečnej horúčkovitej činnosti, akoby sa obávala chvíle ticha](#) viac, než čohokoľvek iného. Bojí sa, že ticho bude znamenať príchod jej konca? Zdá sa, že {mysleť} svoju nádej na prežitie upína na nepretržité žvatlanie. Vskutku vlastne rýchlo vyplní akúkoľvek prípadnú {hrozbu} chvíle ticha nezmyselnými rýmovačkami, alebo nezmyselnými úryvkami zvukov; začne si skandovať „ča-ča-ča“ alebo „eniki-beniky-kliky-bé“, alebo „Bibbidi-Bobbidi-Boo“ – čokoľvek, len aby nenastalo ticho. Čo sa to preboha deje s myslou?

Motív {Pre Nás, Prečo Ignorovať Mysleť}

.7.7. Pozorovaním možno vidieť, že pod samotnými vyobrazeniami a slovami

{‘chodiacimi po rozume’}, sa nachádza akási hnacia energia, túžba myslieť, premieľať myšlienky, zamestnávať sa akýmikoľvek podnetmi, ktoré myseľ dokáže nájsť, {len} aby vyplnila medzery {ticha ‘medzi’ myšlienkami}. Človek môže postrehnúť pohnútku k ‘premýšľaniu’, ktorá je {avšak} neosobná. Pozorovaním človek môže postrehnúť, že vôbec nieto nejakého ‘ja’, myšliaceho si tieto myšlienky. Vlastne, ‘ja’ len zriedkavo zasahuje. Skutočné ‘ja’, {Ja-Bytie,} má problém dokonca vzniesť niekoľko zmysluplných slov alebo myšlienok {do toku bľabotu všedného ja}. Keď je toho schopné, nazývame tento zásah ‘sústredením sa’, ale vyžaduje si to úsilie a energiu na odsunutie bľabotu a rozptýlení, aby bolo schopné zostaviť sled logických myšlienok.

.7.8. Prvou časťou takéhoto procesu {sústredenia sa všedného ja} je zameranie sa na želaný predmet, a obmedzenie toku {kadejakého víriaceho sa} obsahu, {iba} na tému, zvolenú na {toto sústredené} nepretržité duchovné zamyslenie. Psychológovia sa tu domnievajú, že tok myšlienok je určovaný inštinktívnymi popudmi, alebo že obsah myšlienok je organizovaný podľa {v mysli už existujúcich podobných} združení {myšlienok}, a podľa natrénovaného spôsobu myslenia {, vypestovaného odozvami na predošlé obdobné podnety}. Všetko teoretizovanie o rysoch myšlienok sa domnieva, že {niekde v nás} sa nachádza vnútorný ‘mysliteľ’, {nejaký} neviditeľný škriatok, ktorý šéfuje tomuto prebiehajúcemu, rôznorodému súboru procesov, nazývaných {vo svete všedných ja} ‘myšlienkové pochody’.

.7.9. Počítače študujú tieto javy a dúfajú, že vytvoria programy umelej inteligencie. Avšak, prinajlepšom, tieto {programy} len napodobňujú {iba} niektoré čiastkové logické pochody. Mnohostranné, komplexné pochody v celosti mysle sú nelineárne, a nedajú sa obsiahnuť v rámci newtonovského modelu {príčinných súvislostí} tak, aby boli vhodné na kompjuterizáciu. Prvotný obsah mysle sa dá najlepšie opísať akoby náhodný alebo chaotický, s občasnými {popretkávanými} zábleskami logiky, rozumnosti alebo inteligencie, ktoré sa {však} rovnako rýchlo opäť rozplynú v šume nekonečného žvatlania.

.7.10. {Časovo obmedzené} obdobia inteligentných logických sledov akoby sa objavovali chaoticky {, kedy sa im zachce}. Podobne ako obrazotvorné dumanie, fantazírovanie alebo snenie počas dňa, myseľ si takisto náhodne vyberá {aj} krátke {časové} úseky, zamerané na za sebou idúce spracovávanie {potrieb vykonávania denných činností života}. Intuitívne skoky {, ‘Aha!’ okamihy,} sa objavujú bez varovania. Rovnako pravdepodobné sú {aj} obdobia {nechceného} zablokovania myšlienok, výpadky, zabudnutia, a rôzne čriepky, stratené v nekonečnom bludisku.

.7.11. Jedna vec je zrejma – myseľ je úplne nespoľahlivá. Nedá sa na nej vlastne vôbec byť závislý. Nie je schopná byť, sústavne, dôsledná, a jej pôsobenie je aj nepravidelné, aj nevyspytateľné. Zabudne si vziať kľúče od kancelárie, zabudne telefónne čísla a adresy, a stane sa zdrojom rozčarovania alebo roztrpčenia. Myseľ je zamorená emóciami, pocitmi, predsudkami, mŕtvymi uhlami {pohľadu, ako na aute v bočnom zrkadle – pozerá, ale nevidí}, či slepými škvrnami {, slepá škvrna je miesto v našich očiach, v ktorom prechádza optický nerv sietnicou do mozgu a nemá fotoreceptorové bunky – takže tú časť zorného poľa nevnímame}, popieraním, prognózami, vymyslenými podozreniami, chorobným strachom, strachmi, ľútosťou, vinou, obavami, úzkosťou, a desivými príznakmi chudoby,

staroby, choroby, smrti, zlyhania, odmietnutia, straty, a pohromy. Okrem všetkého uvedeného bola myseľ nevinne a mylne naprogramovaná aj nekonečnou propagandou, politickými sloganmi, náboženskými a spoločenskými dogmami, a neustálym prekrúcaním faktov, nehovoriac o falšovaní, bludoch, nesprávnych úsudkoch a nesprávnych informáciách.

.7.12. Dokonca aj dôsledne organizované a ukázané tradičné spoločenské zariadenia, akým je právo a súdne konania, pojednávania a súdne postupy, sú plné chýb (ako to okato odhalili testy DNA). Dokonca aj očití svedkovia sa opakovane hlboko mýlia. Nadovšetko, hlavnou vadou mysle je nielen jej obsah, ktorý je zvyčajne bezpredmetný {k danej súčasnej situácii, plný dohadov a emócií, atď.} alebo chybný, ale {to, že} nemá prostriedky na odlíšenie pravdy od falše. Je to len hracia plocha.

Ako Postupovať {Pre Utvrdenie Si Motívu Zanechať Myseľ}

.7.13. Z uvedeného vyplýva, že je márne snažiť sa nájsť pravdu pomocou mysle. (Výhodou cesty srdca, čo je cesta Bezpodmienečnej Lásky {na 540} je, že obchádza mnohé úskalía a zdanlivo neriešiteľné situácie takzvanej {údajnej} mysle.) Aj keby sa dalo myslí veriť, že vytvorí logický, ustálený produkt, jednoducho {1.} nedokáže uchopiť dôležitosť rámca {v ktorom sa 'dianie odohráva'}, {2.} a {vôbec si dovoľí, vo svojej nafúkanosti} vykladať výsledky, {3.} alebo ich nesprávne uplatňuje, napr. súčasná 'politicky korektná' hra, ktorá akoby nikdy nepredvídala neočakávané dôsledky.

.7.14. Cesta smerom cez myseľ je vlastne cestou smerom 'nie mysle' v tom zmysle, že jej postupy sú vytvorené na úplné obídienie mysle a myslenia. Mysle by sme mohli prirovnať k nádobe so zlatými rybkami. Voda je samotné vedomie {, teda priestor pre tie rybky, myšlienky, v ktorom sa tešia a vyskakujú}. Rybky sú {obsah v tej vode, vedomí, teda} myšlienky a náhľady. {To isté ešte raz:} Mimo obsahu mysle je rámec, či priestor, {či vedomie}, skrze ktorý sa myšlienky objavujú. Voda zostáva vždy rovnaká a nie je dotknutá myšlienkami. {Ešte raz táto veta, kvôli jej extrémnej dôležitosti, kde použijeme namiesto slovíčka 'voda' slovíčko 'vedomie'. Vedomie zostáva vždy rovnaké a nie je dotknuté myšlienkami, bez ohľadu na ich obsah!}

{Iná téma v tomto odseku:} {Všedné ja/ego} má sklon lipnúť na myšlienkach, pretože ego ich vo svojom preceňovaní vysokej mienky o sebe a svojich prednostiach označuje za 'moje'. Ide o namyslenosť vlastnenia, ktorá automaticky pridáva cennosť a dôležitosť čomukoľvek (majetku, vlasti, príbuzným, názorom, {stoličke, tužke}), akonáhle sa pred ne predsunie prívlastok 'moje'. Akonáhle bola domnelá hodnota myšlienky zvýšená prívlastkom 'moja', preberá teraz úlohu tyrana a má sklon prevládať nad myšlienkovými scenármi a automaticky ich skresľovať. Väčšina ľudí sa vlastne desí vlastnej mysle, a žije v strachu, z nej. {Mysle} môže napadnúť duševný klud človeka, kedykoľvek, a bez varovania, s náhlymi strachmi, lútosťami, vinou, výčitkami, spomienkami, atď.

.7.15. Na odbúranie nadvlády myšlienkového obsahu je potrebné odstrániť mylnú predstavu, že myšlienky {1.} sú osobné, že {2.} sú cenné, alebo {3.} že patria

{môjmu} vlastnému {všednému} ja, alebo {4.} že pramena z {môjho} vlastného {všedného} ja. Podobne ako telo, {aj} myseľ, a jej obsah sú vlastne výtvorom sveta. Človek sa narodí s orgánom nazývaným mozog, ktorý je geneticky predurčený na to, že má určité štruktúry a schopnosti, ako aj obmedzenia, v závislosti od chromozómov a kombinácií génov, sekvencií DNA, atď.

.7.16. Zo všetkej tejto genetickej zmäteniny vzniká krehký, zložitý priebeh rastu mozgových neurónov a synapsií, ktoré teraz podliehajú vnútromaternicovým vplyvom a popôrodným údelom, akými sú výživa, opatera, a emocionálne a duševné prostredie. Spolu s tým je tu vplyv nekonečného množstva neuroprenášačov, neurohormónov, rizík životného prostredia a {ľubovoľne} náhodilého programovania {dobré mieneným okolím}. IQ {inteligentný kvocient} je už nastavený, spleť domotancov je už na mieste {; nuž,} a teraz musí človek z toho vytiahnuť čo sa dá, pretože spoločnosť, so všetkou svojou zložitou a omylnosťou, potom pokračuje v plánovitom programovaní tohto {už od počiatku geneticky} poškodeného orgánu softvérom s pochybnou presnosťou {, správnosťou}, užitočnosťou alebo pravdivosťou.

.7.17. Rovnako ako telo, ani myseľ nie je skutočným ja človeka, a rovnako ako telo, je {myseľ} v podstate neosobná. Má myšlienky, ale tieto myšlienky nie sú výtvorom vlastného ja. Dokonca aj keď človek myseľ nechce, aj tak ju má. V tejto veci sa nevyskytuje voľba; myseľ je človeku nanútená, a naň vrhnutá, bez požiadania. Fakt, že mať myseľ je nedobrovoľné nanútenie, pomáha pri porozumení, že nejde o osobnú voľbu alebo rozhodnutie {mať myseľ}.

Ďalšie Pozorovania {, Návod Na Odosobnenie Obsahu A Vklíznutie Do Ticha}

.7.18. Po tom, ako človek nahliadol do {takto vyššie opísaného} celkového poľa mysle, je zrejmé, že vlastný obsah prúdu myšlienok nebude pravdepodobne {nijako} odmeňujúci {, prínosný, čo sa týka nášho hľadania a rozriešenia ega}. Človek musí poodstúpiť, {a} posunúť sa ďalej, na ďalšiu úroveň vedomia, a spýtať sa, čo je to, čo sleduje, pozoruje, uvedomuje si, a registruje tok myšlienok. Práve tak ako oko nie je ovplyvňované tým, čo je pozorované {,oko sa pri pozeraní nerozčuluje}, alebo ucho tým, čo je počuté, {ani ucho sa nerozčuluje}, {v človeku} je tu {neustále} prebiehajúci proces zachytávania {svedkovania}, ktorý je neovplyvnený tým, čo je zachytávané. {tu pozri prvú vetu z .5.7.} {A ani vedomie sa nerozčuluje. Oko pozerá, ucho počúva, vedomie zachytáva. Oku, uchu, vedomiu, je jedno, čo 'chytajú', nemá to na ne vplyv. Rozčúli sa však ego/všedné ja, s intenzitou nepriamo úmernou k jeho prevádzkovej úrovni vedomia.}

.7.19. {Ako pri oku, a uchu,} ani v tomto prípade nieta bytosti, ktorá {'}robí{' a prikazuje} myslenie; a nieta ani svedka {, ako bytosti a rozhodovateľa zachytávania}, ktorý by stál za zachytávaním. Zachytávanie je neosobnou, vrodenu črtou a charakteristickým rysom samotného vedomia. {Ak sa tak rozhodne svojím zámerom a oddanosťou,} človek môže odstúpiť {,zdržať sa,} od zapletania sa s obsahom myšlienky, a zvoliť prisvojenie si uhla pohľadu pozorovania alebo zachytávania {, teda iba čumenia, a tým docieli myšlienkové a emocionálne nevkladanie sa do obsahu zachyteného}. Stať sa zručným v tom {postoji pozorovateľa} si vyžaduje určitý cvik. Na oľufenie si človek môže vyskúšať pozeranie von z okna auta tak, že svoj pohľad uprie cez určité miesto v okne;

potom zaostrovanie už nie je na každý jeden predmet osobitne, ale na pomyselnú štrbinu, cez ktorú predmety akoby prúdili, a v dôsledku toho človek nemôže s istotou rozpoznať každý predmet, pretože sa nezaostruje na každý jednotlivo.

{Ak je vám predošlé jasné, preskočte nasledujúce a pokračujte na .7.20}.

{Keď sa veziete, ako cestujúci v aute, tak si najprv dáte pred svoje bočné okno čierny, nepriehľadný papier, do ktorého ste predtým vyrezali úzku zvislú štrbinu. Potom sa pozeráte von z auta cez túto štrbinu, pričom máte tvár trochu vzdialenú od tej štrbiny. Teraz sa to, čo je za oknom, nedá sledovať ako odohrávajúc sa príbeh, lebo sa to nedá, nakoľko auto ide rýchlo, a štrbina je úzka! Takže vaša úloha je stále, nepretržite, zachytávať, čumieť, pozeráť, pozorovať, čo je za oknom, ale iba cez túto štrbinu. Teraz sa vám však všetky veci zobrazujú iba na okamih. Nemôžete byť k zachytenému pripútaný, nemôžete so zachyteným obsahom nič robiť. Ste od vecí, od pozorovaného, odškrtený, a teda sa nezapletáte s obsahom}.

.7.20. Zachytávanie alebo pozorovanie sa nezaostruje na nejaký nápad alebo vyobrazenie, ale povoľuje im pretiecť bez zaangažovania sa. {odpľichtiť, spraviť prelet, odviať, stratiť sa ako smrad, odfrčať, ...}. Človek potom príde na to, že myšlienkové vyobrazenia sa objavujú samovoľne, a že myšlienky {, vlastné vzhádzanie myšlienok} nie je výsledkom osobného rozhodnutia {myslieť}, ale že prúd myšlienok je neosobný. Myšlienky nie sú 'moje', pretože tu nie je {zapletená} nejaká {osobnosť} 'ja'. Pri tom, ako fyzické oko vidí vyobrazenia, nerobí si nárok na autorstvo {týchto} vyobrazení, tak ani ucho si nerobí nárok na autorstvo zvuku. Preto, s určitou skúsenosťou so zachytávaním a púhym pozorovaním, sa tiež stáva zrejším, že myšlienky nemajú autora v nejakej jedinečnej {unikátnej} osobnosti, nazývanej {všedným ja ako} 'ja' {, a dokonca ich 'ja' ani nepovolilo; 'ja' s nimi nič nemá}. Sú výsledkom kombinácií a permutácií programov predstavivosti a emócií, ktoré sa odohrávajú na hracej ploche. Keď nám trkne, že myseľ nie je to isté ako 'ja' alebo 'mňa', rúca sa stotožnenie 'ja' s myslou.

.7.21. Toto trknutie sa tiež vzťahuje na telo, keď človeku trkne, že je len svedkom, prežívateľom, a pozorovateľom vnemov. Človek vlastne nezažíva telo, ale iba vnemy.

.7.22. Blízkym k zachytávaniu alebo k pozorovaniu je prežívanie {zachyteného a pozorovaného}. {Ešte raz:} Vyskytuje sa zachytávanie a pozorovanie, a potom sa vyskytuje prežívanie ~~alebo~~ ~~to~~ {toho,} čo je zachytávané a pozorované. Presunutím bodu pozorovania { nášho skúmania} od toho, čo je práve zachytávané {, teda od obsahu, } k zachytávaniu {, teda k 'činnosti' svedka}, ďalším krokom do poľa vedomia je uvedomovanie si prežívania {toho obsahu}. Je prežívanie vykonávané 'kým' {osobou} alebo 'čím' {neosobné}?

.7.23. Človek pozorovaním objaví, že 'niečo', a na rozdiel od 'niekoho', {akože všedného ja}, funguje ako neosobný prežívateľ a pozorovateľ, ktoré {, to niečo,} je {, bolo, a ostáva} nezmenené a neovplyvnené obsahom toho, čo je práve prežívané, pozorované alebo zachytávané.

{Dôležité zhrnutie tohto podnadpisu: Hoci sa váš životný príbeh mení, v každej etape života pociťujete iné emócie a máte iné myšlienky a zachytávate iné diania,

stále je 's vami' prítomná črta vedomia, ktorá zachytáva (modré v .7.18.), a stále je prítomná črta, ktorá prežíva (modré v.7.23.). A vaša duchovná práca spočíva v nevkladaní sa do toho (modré v .7.20. a v .7.19.).}

.7.24. {Tento odsek je o úplne inej {,a to vyššej,} úrovni vedomia:} Ďalšia vec na povšimnutie je, že obsah mysle je forma. Aby bola forma pozorovateľná, musí sa vynoriť pred pozadím neformy. Obdobne, predmety sú viditeľné len v {takom} priestore, pretože je priestor prázdny a bez formy. Podobne, človek môže počuť zvuk len proti pozadiu ticha. Použitie bieleho šumu na znepočutie reči je zrejmým príkladom. Keďže vedomie je bezforemné a úplne bez obsahu, je schopné rozpoznať formu. Myšlienky sú rozoznateľné len vtedy, ak sa pohybujú v poli nemyšlienok. Pozadím mysle je teda ticho samotného poľa vedomia. No a zasa vedomie, ktoré je polom potenciálnej energie, je postrehnuteľné, pretože je ožiarené svetlom Uvedomenia, čo je Ja-Bytie.

Meditácia: Pozorovanie Tokú Vedomia Mysľou

.7.25. Zámerná

Tok myšlienok sa šírený a je mu dodávaná energia vrstvami {našich 'dôležitých'} motívov a zámerov, ktoré možno rozpoznať nasledovne:

- .1. Túžba slovne vyjadriť emócie: Toto sa deje vo forme pripomenutí si, omieľaní, a opakovaného spracovávanía udalostí a nápadov, ktoré sú viazané na emócie. Na tento proces sa niekedy poukazuje ako na myseľ spracovávajúcu svoje zlyhania {, chce pred sebou a pre inými vypadáť 'lepšie'}.
- .2. Očakávanie: Robenie plánov na očakávané alebo možné budúce udalosti alebo možné rozhovory či stretnutia.
- .3. Omieľanie minulosti.
- .4. Pretváranía scenárov, či už skutočných, alebo vyfantazírovaných.
- .5. Vytváranie vyfantazírovaných scenárov – snenie počas dňa.
- .6. Rozpamätávanie sa – reprízy a pripomínanie si.
- .7. Riešenie problémov.

.7.26. Nezámerná

- .1. Nevypýtané opakovania vyššie uvedeného
- .2. Nezmyselné blábotania, časti viet, útržky myšlienkových pochodov, {počutie} hlasov a hudby v pozadí {hlavy}.
- .3. Komentáre.
- .4. Tiesnivé spomienky, bolestivé okamihy, nepríjemné udalosti a pocity.

Umlčanie Mysle; Prekročenie Jej Rámca

Motívy {Mysle}

.7.27. Možno pozorovať, že [myslel získava zadosťučinenie zo svojich rozjímaní a z myšlienkového rozpracovávaní](#). Potešenie {pramení a} je výsledkom {samotného} premýšľania, a vykonávania činnosti 'niečo robenia', napríklad: „Neotravuj ma; JA premýšľam“. Častou potešenia z {takéhoto myšlienkového} robenia niečoho je mylná predstava, že človek {prítom} dosahuje nejaký cieľ, {že} tvorí riešenia precvičovaním a plánovaním, {že} napravné pomyselne krivdy, alebo {že} tým si teda povie svoje. Prejavuje sa tu teda motív prepracovania {, preoinačenia,} vlastného života a jeho histórie, na priaznivejší a uspokojivejší obraz, ktorý sa {akože} odzrkadľuje priaznivejšie {pred nami samými v našej hlave}. Ide o pokus prinavrátenia sebavedomia, a {tým} zvýšenia svojej spôsobilosti na prežitie. Základnými zámermi bežnej duševnej, {teda myšlienkovej,} činnosti sú (1) [cítiť sa lepšie](#) a (2) [prežiť](#).

Vytváranie Myšlienky

.7.28. Na dosiahnutie {týchto svojich} cieľov, myslel, ako je možné vypožorovať, sa od okamihu k okamihu predovšetkým sužuje svojim vlastným chodom, čo sa týka [ovládania {, teda šéfovania,} ďalšiemu okamihu](#); je nekonečne pripravená {, v strehu,} v očakávaní byť nad vecami v nasledujúcom zlomku sekundy, a snaží sa dohliadať na každý následný okamih prežívania. Tento ústredný zámer {mysle byť nad vecami} je základom {každej myšlienky všedného ja, teda je základom} všetkých {myslô vyfantazírovaných} spôsobov, ktoré môže duševné {myšlienkové} spracovanie nadobudnúť; a je neustále prítomný. {Tento zámer} leží tesne pod povrchom samotného obsahu {každej} myšlienky. Jeho [motívom je prežitie a pretrvávanie vlastného fungovania](#). Myslel akoby mala strach, že zanikne, ak sa čo i len na chvíľu odmlčí. (Väčšina ľudí prehlušuje ticho hudbou v pozadí, a konverzáciou.)

.7.29. [Na utíšenie mysle, istých motívov sa treba vzdať, a zrieknuť sa ich Bohu:](#)

[.1. Túžby mysliet.](#)

[.2. Túžby po pôžitku z myslenia.](#)

[.3. Útechy záruky pokračovania vlastnej existencie.](#)

.7.30. Nie je odporúčané, snažiť sa zastaviť myšlienky aktom vôle, nakoľko to len udržuje v myslel chode tým, že ju núti, aby si naďalej vyžadovala svoje vlastné pozastavenie {svojim –myslením!}. Účinnejším postupom je [upustenie od chcení mysliet, a od pomyselných odmien alebo výhod, ktoré by myslenie so sebou údajne prinieslo](#). Nevyskytuje sa vlastne nijaká osobnostná bytosť, ktorá by stála za myšlienkami. Sú motivované samy sebou, zo zvyku. Myšlienky vlastne slúžia len ako pohodlnosť, ale nie na prežitie, pretože keď myslel stíchne, život ide radostne ďalej aj bez nich.

.7.31. Pri tom, ako sa {v našej duchovnej práci} blížieme k vzdaniu sa mysle,

{hneď} spočiatku si všimneme, že myseľ vytvára príbehy a zdĺhavé scenáre. Jej túžby to robiť sa {však} dá vzdať. {Ak tak urobíme,} potom myseľ rozpráva v kratších odsekoch, a potom v kratších vetách, úlomkoch viet a zoskupeniach slov. Pod akýmkoľvek prejavom myšlienok, {teda} bez ohľadu na ich obsah alebo vyobrazenia {, spomienky, pocity,..}, sa {vždy} nachádza ten istý motív, ktorým je túžba po sebazáchove a {túžba po} myslení, {ktoré je vždy} zamerané na ovládanie, a očakávanie zážitku nasledujúceho okamihu.

.7.32. Myšlienky nadobúdajú čoraz detailnejšiu formu {,či tvar}, ako sa vynárajú z rozptýlenejšieho zárodku, ktorý vzchádza z energetického poľa, ktoré podporuje a šíri myšlienky. Keď sa človek zameria na upúšťanie motívov za myslením, je možné pristihnúť myšlienky pri tom, ako sa práve sformovávajú. Táto šablóna myšlienkových tvarov {sformovávania} sa dá odhaliť v zlomku sekundy bezprostredne pred vznikom konkrétnej myšlienky. Táto šablóna {sformovávania} je miestom jemného tlaku, ktorý stojí za výrobou myšlienok. Vzdanie sa tohto zámeru {šéfovať nasledujúcemu okamihu, a prežiť} má za následok prestanie myšlienok. V tichu, ktoré nastane, prevláda klud Božej Prítomnosti ako Všetko-Čo-Je. Božskosť jeho Podstaty vyžaruje ako bezforemnosť za všetkými formami, v nádhernej dokonalosti, mimo všetkého času a priestoru.

.7.33. Upúšťanie od premýšľania je uľahčované uvedomovaním si, z duchovného hľadiska, že všetky myšlienky sú preceňovaním vysokej mienky o sebe a svojich prednostiach, {a to} bez {akejkoľvek im} prirodzene vlastnej skutočnosti, alebo hodnoty. Ich atraktivita pramení z premrštenej hodnoty {uvalenej na ne všedným ja}, ktorá plynie z toho, že sú považované {všedným ja} za 'moje', a preto sú výnimočné, hodné úcty, obdivu, alebo {ich} starostlivého uchovávanía {,a obraňovania}. Odčiniť zovretie myslou {, teda jej nadvládu, } si vyžaduje zásadnú pokoru {v zmysle uznania si vlastných nedostatkov a nevedomosti}, a výraznú ochotu vzdať sa jej podkladových pohnútok. Táto {výrazná} ochota dostáva energiu a moc z ochoty, ktorá vychádza z lásky k Bohu, a z vášne pre vzdanie sa lásky k myšlienkam, za lásku k Bohu {, teda z nášho rozhodnutia, alebo slúžiť všednému ja a mať vo veciach pravdu a vyhrať, alebo slúžiť Ja-Bytiu a mať vnútorný mier}.

.7.34. Jednou z nechutí pre upúšťanie myšlienok je mylná predstava stotožňovania sa s myšlienkami nielen akože sú 'moje', ale aj akože som to 'ja'. Myseľ má sklón byť hrdá na svoje myšlienky, ako keby uchovávala veľký poklad. Je užitočné si ujasniť, že Ja-Bytie je porovnateľné s hardvérom počítača, {čo sú všetky jeho konštrukčné hmatateľné prvky}, a myšlienky {sa vlastne na tomto hardvéry len vykonávajú, podobne ako} softvéry, čo sú zameniteľné {nahraditeľné, rôznorodé} programy vonkajšieho pôvodu {, prehrávajúce sa na nemenlivom hardvéry}.

.7.35. Zo všetkých {možných} programov {všedného ja} sú {to práve naše} názory {, ktoré sú} často vysoko cenené {;} hoci, pri kritickom pohľade na ne, sú názory v podstate bezcenné. Každá myseľ má nekonečné množstvo názorov na všetko, aj keď o danej tematike vôbec nič nevie. Všetky názory sú preceňovaním vysokej mienky o sebe a svojich prednostiach, a sú bez {akejkoľvek im} prirodzene vlastnej hodnoty, a sú vlastne následkom nevedomosti. Názory sú pre svojich majiteľov nebezpečné, pretože sú emocionálne nabitými spúšťačmi k nesúhlasu, sváru, hádke, a stanovisku. Človek nemôže zastávať názor, a zároveň preklenovať protiklady. Odčinenie názoru

je uľahčované uznaním si vlastných nedostatkov a nevedomosti; keď myseľ prerazí cez vlastné sebaobdivovanie, rozpozna, že vlastne nie je schopná nič vedieť, v pravom zmysle toho, čo poznanie vlastne znamená {z úrovne Ja-Bytia}. Myseľ má 'o' čomkoľvek len informácie a predstavy; nemôže v skutočnosti 'vedieť', pretože vedieť znamená byť tým, čo sa vie. Všetko ostatné sú len špekulácie a domnienky {pochádzajúce zo zdanlivosti vnímania}. Keď je myseľ preklenutá, nieto čo vedieť, pretože v Skutočnosti Ja-Bytie je Všetkým-Čo-Je. Neostáva nič mimo, na čo by sme sa mohli pýtať. Tomu, čo je završené, nič nechýba, a táto úplnosť je zjavná svojou Vše zahrnutosťou.

.7.36. Upúšťanie od akéhokoľvek predstierania vedomostí alebo znalostí o čomkoľvek je veľkou úľavou, ktorú človek prežíva ako obrovskú výhodu, a nie ako stratu, ako sa {kedysi} obával. [Človek bol, bez toho, aby to bol vedel, v putách obsahu, a preto je uvoľnenie sa od mysle sprevádzané hlbokým pocitom mieru a absolútneho bezpečia.](#) Keď k tomu dôjde, človek je konečne naplno doma, nezostávajú mu pochybnosti. Už nie je nič, čo by sa dalo získať, nič, čo by bolo potrebné dosiahnuť, alebo o čom by bolo potrebné premýšľať. Dokončenosť {tohto stavu} je absolútna, dôkladná, nehybná a kludná. Nekonečné obťažovania túžob a chcení, a nátlak času, sa nadobro skončili, a ich planosť stojí obnažená.

Stanovisko {Že Všetko Viem}

.7.37. [So zanechaním stanoviska človeku trkne, že {sú to práve stanoviská, ktoré} boli zdrojom všetkých predchádzajúcich útrap,](#) strachov, a nešťastnosti, a že {mať} akékoľvek stanovisko je vrodene pretrvávajúco mylné. Všetky postoje, ktoré človek {kedy} zastával, si môže {proste} odpustiť {, a teda neviniť sa za ne}. Vzhľadom na {vtedajšie} naprogramovanie {všedného ja}, a rámca {v ktorom sa udalosti odohrávali}, zneli, v tom čase, ako dobrý nápad. Všetky takéto {kadejaké naše} nápady boli založené na rovnako mylnom poňatí, ktoré, {nápady,} do istej miery {, aj vtedy}, slúžili na pokračovanie prežitia oddeleného, nezávislého ego/všedného ja, ako vlastnej sebatotožnosti. Vlastne, keď {stanoviská a ego} zmiznú, strata nie je možná a zisk nie je potrebný. Bola to samotná mylná predstava, ktorá bola vlastne príčinou nekonečnej bolesti a utrpenia.

.7.38. Na základe svojej podstaty, štruktúry, a črty, {toto} iluzórne ego/všedné ja, nie je schopné dosiahnuť {trvalý vnútorný} mier alebo opravdivé šťastie. V najlepšom prípade, prežíva potešenie, ktoré je založené na {akože 'nutných' vonkajších} podmienkach, ktorých strata prináša smútok a návrat do nešťastnosti. Napokon zistíme, že [obeta upustenia od mysle je vlastne najväčším darom, aký môžeme dostať.](#) Odmena tak výrazne prevyšuje akékoľvek očakávanie, ktoré človek bol mohol mať, že to nie je vysvetliteľné. {Ale} keď sa ego rozpustí, a myseľ stratí svoje nenásytné zovretie nad pocitom vlastnej sebatotožnosti, vyvstanú určité nové obavy. Bez mysle zabezpečujúcej prežitie, ako 'ja' prežije a ako bude život pokračovať? Ako sa pripraví večera, ak si ju nenaplánujem? Ako budú zabezpečené {každodenné} životné potreby? Nie je {tak náhodou} ego/myseľ nevyhnutná na prežitie?

.7.39. Všetky tieto otázky sú založené na obmedzenosti {,zadebnosti} ego/mysle {/všedného ja, čo sa týka jeho mylných} náhľadov na príčinné súvislosti.

Tie sú zas založené na pomyselnej dualite, že jestvuje {v nás} stotožnenie myslenia s 'ja', ktoré svojimi myšlienkami a túžbami, zapríčiňuje dianie {vonkajších} vecí, prostredníctvom konania. Hovorí sa, {vo svete všedných ja,} že 'tamto' nastáva ako následok 'tohto' vo svete.

.7.40. Preto tu máme mylné odlúčenie medzi príčinou a následkom, medzi odlúčeným 'ja' a udalosťou vo svete, spôsobenou plánmi a predstavivosťou tohto 'ja'. {Na druhej strane,} ak sa teda verí, že ak nieto myšlienok ega/mysle{/všedného ja}, ktoré by spôsobovali akékoľvek dianie, ako sa bude podporovať prežitie {človeka}? Toto je zdrojom veľa strachu, neistoty, a zúrivého hnevu, keď sa v {každodenných} plánoch {všedného ja} vyskytnú prekážky, a ohrozia tento vyfantazírovaný mechanizmus na prežitie {človeka}.

.7.41. Pri vážnej duchovnej práci je potrebné mať niekoľko jednoduchých základných nástrojov, na ktoré sa dá úplne spoľahnúť, a o ktoré sa dá bezpečne oprieť, aby sme mohli kráčať cez strach a neistotu. [Jednou základnou pravdou, ktorá má neoceniteľnú hodnotu a užitočnosť, je vyhlásenie, že všetok strach je klamlivý a nezakladá sa na pravde. Strach sa prekonáva tak, že sa kráča priamo doň,](#) až kým sa človek neprerazí k radostinaplnenosti, ktorú strach blokuje. Radostinaplnenosť, ktorá nastane po čelení akémukoľvek duchovnému strachu, pochádza zo zistenia, že {strach} bol len mylnou predstavou bez opodstatnenia a skutočnosti.

.7.42. Ego/mysel{/všedné ja} je obmedzené na newtonovský model skutočnosti, a nie je vlastne schopné porozumieť podstate samotného života. Vlastne, všetko sa deje samo od seba, bez {nejakej} vonkajšej príčiny. Každá vec, a každá udalosť, je prejavom úplnosti Všetkého-Čo-Je, presne ako to práve je {aj}, v {každom} danom okamihu. Akonáhle je všetko videné vo svojej úplnosti, {tak potom} všetko je dokonalé, {a to} vždy {, v akomkoľvek okamihu}, a {tak} nič nepotrebuje vonkajšiu príčinu, aby sa to nejako zmenilo. Z pohľadu stanoviska ega a jeho obmedzeného rozsahu, svet akoby potreboval nekonečné opravovanie a napravovanie. {Z pohľadu celistvosti} táto mylná predstava sa rúca ako preceňovanie vysokej mienky o sebe a svojich prednostiach.

.7.43. [V Skutočnosti {Ja-Bytia,} všetko automaticky prejavuje pretrvávajúco vrozený údel svojej podstaty; nepotrebuje k tomu vonkajšiu pomoc. S uznaním vlastných nedostatkov a nevedomosti, človek sa môže zrieknuť samozvanej úlohy ega ako spasiteľa sveta, a vzdať ju priamo Bohu. Svet, ktorý si ego vykresľuje, je uvrhnutím jeho vlastných mylných predstáv a svojvoľných stanovísk {na svet}. Taký svet neexistuje {, existuje iba vo výplodoch všedného ja}.](#)

.7.44. Ďalší zdroj váhavosti pri vykonávaní duchovnej práce sa objavuje preto, lebo sa zdá, že je tu dočasný konflikt medzi zvyčajnými spoločenskými postojmi, a prácou duchovného vývoja. Zo zvyku sa {u všedného ja} uplatňuje hlásenie sa k súborom presvedčení a hodnôt, ktoré vychádzajú zo zvyklostných hodnôt {všedného ja}, očakávaní, a naprogramovania. O nich sa verí, že majú hodnotu pre človeka a pre spoločnosť, a {preto} môže existovať určitá neochota sa ich zrieknuť. Napríklad, človek môže pociťovať vinu za to, že upúšťa od drahocenných, zabehaných, alebo náboženských presvedčení, alebo od {svojho} naprogramovania

{akože} dobrého človeka, ktoré sa pokladajú za ideály. Na prechádzanie cez tieto zdroje konfliktov je užitočné si pripomínať, že duchovná cesta si vyžaduje zrieknutie sa {akýchkoľvek, teda} všetkých presvedčení a postojov, aby sa vytvoril priestor na to, 'aby sa mohla Skutočnosť dostať do popredia' a zažiť.

.7.45. Dôraz vlastného úsilia, a očakávania od tohto úsilia, sa presúvajú od očakávateľného a nevýrazného k tomu, čo sa spočiatku javí ako mimoriadne a nezvyčajné. Dochádza k dočasnému opusteniu toho, o čom sa fantazirovalo, že má hodnotu pre spoločnosť. To, čo sa {doteraz} považovalo za kľúčovo dôležité pohľady {na veci}, sú {tieto teraz} videné ako nevhodné domnienky a prázdne rečičky. Zrieknutie sa obľúbených sloganov {všedného ja} odhaľuje, že sú to predovšetkým prejavy {každodenného} prevádzkového úsilia {všedného ja} s {jeho} skrytými motívmi ovládať druhých {, šéfovať im,} a ovplyvňovať ich mysle.

.7.46. S uznaním si vlastných nedostatkov a nevedomosti, prichádza ochota skoncovať so snahou ovládať alebo meniť druhých ľudí, či životné situácie alebo udalosti, {akože} zjavne 'pre ich vlastné dobro'. Byť oddaným duchovným hľadajúcim si vyžaduje zrieknuť sa túžby mať 'pravdu', ako aj zrieknuť sa {túžby mať nejakú} pomyselnú hodnotu pre spoločnosť. Vlastne nikoho ego alebo {jeho} súhrn presvedčení nemá pre spoločnosť vôbec nejakú hodnotu. Svet nie je ani dobrý, ani zlý, ani narušený, ani nepotrebuje pomoc či úpravu, pretože jeho výzor je len premietaním mysle všedného ja. Taký svet neexistuje.

.7.47. Iným zvykom mysle, ktorý vytvára dočasné prekážky, je {jej} časté používanie 'čo-keby' situácií, ako podkladov pre {jej} výhrady a pochybnosti {v diskusiách}. Vždy je možné, aby si intelekt {, v 400vkách, čo je mudrovanie všedného ja} vytvoril vyfantazirovaný súhrn náhľadov takým spôsobom, aby čokoľvek vyvrátil. Podvedomým účelom {všedného ja a jeho} 'čo-keby' postoja je vždy preceňovanie vysokej mienky o sebe a svojich prednostiach, a mať 'pravdu', a vyvrátiť {niekoho} nejaký iný uhol pohľadu {na vec}. 'Čo-keby' nemá {ani} opodstatnenosť a {ani} neexistuje v Skutočnosti. S 'čo-keby' sa v duchovnej práci nikdy netreba zaoberať, pretože je podvrhnutým výtvorom predstavivosti a jazykového vyjadrenia, ktorého motívom je {vždy} vlastné zdôvodňovanie nejakého stanoviska {všedného ja}.

.7.48. Úroveň vedomia {mudrovania všedného ja} intelektu ciachuje v 400vkách, čo je {samozrejme} užitočné vo fyzickom svete ľudského snaženia, ale je obmedzením a veľkou prekážkou {pre tých, ktorý zámerom je byť na ceste smerom} k osvieteniu. Samotný intelekt je veľkým obmedzením, a najväčší géniovia vedy a intelektu všetci ciachujú približne na úrovni 499. To je najďalej, kam až intelekt môže zájsť, kvôli obmedzeniam, ktoré mu ukladá jeho rámec Skutočnosti. Prekročenie tohto obmedzenia si vyžaduje väčší rámec, a {tento potom} privedie človeka mimo príčinných súvislostí, do neduality, a do nelineárnych a ne-newtonovských sfér myslenia a chápania.

.7.49. Je potrebné vidieť, že všetko je také, aké je, ako následok bytia celého vesmíru, v jeho úplnosti, počas celého {jeho} trvania. Každá 'vec', o ktorej si myslíme, že ju {správne} vidíme, je sama o sebe dokonalá, úplná, a je prejavom celého vesmíru. Nanajvýš, intelekt by to iba mohol pochytiť ako {nejaký} nápad,

ale nie zažiť túto ozajstnú pravdu. Aj keby ego dokázalo pochopiť Úplnosť {Všetkého-Čo-Je}, stále by hovorilo o svojom zdanlivom vnímaní {každej} udalosti, a nechápalo by svoju vlastnú existenciu. Je užitočné prísť na to, že nič sa nedá opísať alebo zažiť inak, ako zo seba samého. Všetky opisy, nech sú akokoľvek elegantné, nie sú ničím iným než zdanlivosťou vnímania {všedného ja} vytvorenými meradlami a definíciami {veciam} pripisovaných črt, ktoré {však v Skutočnosti Všetkého-Čo-Je} nemajú vlastnú existenciu {, ináč povedané, sú vyfantazírované všedným ja}.

.7.50. Nič nie je tak, ako sa to dá popísať; preto všetky popisy sú o tom, čím vec nie je. Trknutie absolútnej Skutočnosti a Pravdy je najväčším darom, akým človek môže byť, pre svet a celé ľudstvo. Duchovná práca, vo svojej podstate, je preto nesebeckou službou, a je vzdaním sa do Božej Vôle. Ako sa zvyšuje uvedomovanie si človeka, moc tohto poľa vedomia sa zvyšuje exponenciálne v logaritmickej rozpínavosti, a to, už samo o sebe, dokáže viac, než všetky snahy či pokusy {všedného ja} o zmiernenie utrpenia sveta. Všetky takéto snahy sú márne, pretože sú nevyhnutne zvädzané sfaľšovaniami a mylnými predstavami {z} činnosti zdanlivosti vnímania samotného ega.

Neosobnosť Ega

.7.51. Pokiaľ {vo všednom ja} panuje presvedčenie o samostatnom {, oddelenom} 'ja' alebo 'mojom {ja}', {všednému ja} sa zdá, akoby sa človek obetoval, keď upustí od ega/mysle. Vníma sa to ako obeta, pretože sa to {, ego/mysel,} pokladá za niečo unikátne a vzácne, pretože je to {považované za} osobné. Je užitočné si ujasniť, že ego je neosobné; vôbec nie je unikátne. Každého vrodené ego funguje približne tak isto, ako {ego} každého iného. Pokiaľ nie sú pozmenené duchovným vývojom, všetky egá/všedné ja sú samoučelné, egoistické, samoľúbe, dezinformované, a oddané nekonečnému zisku, vo všetkých jeho obvyklých podobách, ako je moralistická nadradenosť, vlastníctvo {čohokoľvek 'cenného'}, sláva, bohatstvo, pochlebovanie, a šéfovanie.

.7.52. [{Práve} kvôli svojim stanoviskám, ego každého človeka plodí vinu, hanbu, chamtivosť, hrdosť, hnev, besnenie, závisť, žiarlivosť, nenávisť, atď.](#) Pretože ego je vybudované zo stanovísk, nemá možnosť byť ničím iným, než čím je{!} Preto sa stane neuniknuteľným zdrojom nekonečného utrpenia a strát {a zisku}. Nadovšetko, bojí sa budúcnosti, a samotného prízraku smrti, čo je prirodzene vlastné štruktúre ega. Čoho sa ego najviac drží, je jeho presvedčenie o svojej vlastnej existencii ako nezávislej skutočnosti. Na nejaký čas, ego sa dokonca utieka k hľadaniu osvietenia, ako tajného prostriedku na zabezpečenie si svojho prežitia až do Večnosti. Týmto klamlivým úskokom, duchovné ego sa vynára v zúfalom, ale teraz už rafinovanom spôsobe prežitia. Naše fantázie o našej {akože} skutočnosti sú nám drahé, a neochotne sa ich zriekame. {Celý} postup {vzdania sa všedného ja} si vyžaduje aj odvahu, aj vieru {, čo je vnútorná slepá dôvera}. [Upustiť od poznaného pre nepoznané si vyžaduje veľké odhodlanie, ohotu, a oddanosť vzdať svoju vieru Bohu.](#)

Príčinnosť {, A Tá Je Podkladom Ega}

.7.53. Niektoré ozrejmnia {pri duchovnom raste} prinášajú veľké skoky vo vedomí, a preto stojí za to si ich zopakovať, pretože sú často pochopené predovšetkým prostredníctvom procesu zoznamovania sa {s danou tematikou}, a nie postupným {spracovávaním} lineárnou logikou {premýšľania}. Pokroku napomáha upúšťanie od určitých obmedzujúcich, ale silne zakorenených súhrnov presvedčení, ktoré sú samy o sebe stanoviskami.

.7.54. V Skutočnosti {, s veľkým S}, nič nezapríčiňuje niečo iné. Všetko {vyjadruje, a teda} je vyjadrením svojej vlastnej podstaty, a je samoexistujúce {, teda bez niekoho/niečoho individuálneho zapríčinenia}. {Všetkého} prejav je závislý od všetkého ostatného vo vesmíre, a od uhla pohľadu, z ktorého je pozorovaný. {Teda ešte raz,} všetko je vlastne samoexistencia vo svojej skutočnosti, pretože {to} všetko je súčasťou Všetkého-Čo-Je, a {čo teda} nemá samostatné časti, oddelenosť {od ostatného všetkého}, a ani samostatnú existenciu.

.7.55. Keďže {každá vec a teda všetky veci} nie sú oddelené od všetkého ostatného, toho existencia, taká, aká {práve} je, si nevyžaduje vonkajšiu príčinu. To, čo sa {nám} ukazuje ako prejavené, vzniká {rovno a} priamo z neprejaveného, a to procesom {ktorý nazývame} tvorenie {, v náboženstve zavádzajúco nazývané Stvorenie, ako napríklad vo vete „Boh stvoril svet“; je to minulý čas slovesa, ako sme uviedli v .1.7.}. Nevzniká to ako následok 'niečoho iného' {, všedným ja vymyslenej nejakej príčiny}. Neexistuje '{niečo} iné', a len v dualite sa zdá, že {to, čo sa nám ukazuje ako prejavené,} si vyžaduje vysvetlenie {svojho vzniku, použijúc}, napríklad {všedným ja vymyslenú} príčinnú súvislosť {poznámka pre matematicky nadaných – akože operand medzi udalosťou A, a udalosťou B}, aby sa vysvetlilo to, čo sa {všednému ja} javia ako oddelené udalosti. Vlastne, nejestvujú oddelené udalosti, oddelené veci, diania, ktoré by bolo treba vysvetliť.

.7.56. Newtonovský model {existencie} príčinných súvislostí, ktorý je hlavným obmedzením ciachovaných úrovní 400-viek, predpokladá záhadný proces nazývaný 'príčinnosť'. Ak pozorujeme a pozorne skúmame sled udalostí, všimneme si, že ide vlastne o sled prejavov. {Tento sled} je vytvorený {všedným ja, a to jeho úplne náhodným,} svojvoľným výberom {zvolenia} začiatku a {zvolenia} konca, a to {tak, ako sa mu hodí pre Jeho príbeh} v čase alebo v priestore. Príčinnosť je abstraktný náhľad, a ako všetky abstrakcie, nemá prirodzene vlastnú skutočnosť. Je to jazykový pojem, {ale} užitočný {a potrebný} vo fyzickom svete bežných činností. My vidíme iba podmienky. Zrejmým príkladom je, že človek môže 'začať iba odtiaľ, kde je'. Mohli by sme povedať, že nevyhnutnými predpokladmi 'udalostí' nie sú príčiny, ale určité nevyhnutné podmienky {, pri splnení ktorých niečo akože 'nastane'}. Dokonca aj intelektuálne uznanie si vlastných nedostatkov a nevedomostí, si vyžaduje zrieknutie sa hypotetických {vymyslených náhľadov,} konštrukcií, ktoré majú len špekulatívnu hodnotu ako jazykové vysvetlenia. Toto je zrejmé z otázky dieťaťa: 'Prečo sa kvet otáča k slnku?' 'Heliotropizmus' je uvádzané vysvetlenie, ktoré síce napĺňa túto otázku, ale ktoré vlastne je odpoveďou bez odpovede. Rečnícka otázka môže vytvoriť len rečnícku odpoveď. {Všimnime si, že je to otázka „prečo“, a ako každá otázka „prečo“ je v Skutočnosti nepatričná.}

.7.57. Nakoľko myseľ, ktorá funguje na základe modelu newtonovskej príčinnej súvislosti, nemá prostriedok na rozpoznanie pravdy od falše, {takáto} vedecká myseľ {túto svoju v určitých oblastiach uvedomujúcu si neschopnosť} nahrádza skepticizmom alebo dokonca cynizmom, v snahe brániť sa pred zavádzaním. Na prekonanie tohto {jej} obmedzenia sú {ňou} využívané všelijaké obchvaty, vrátane dômyselných štatistík, ktoré sú zaraďované do podkategórie nazvanej 'Vedecká Metóda'. To vedie k takzvaným dvojito slepým pokusom {teda takým, pri ktorých aj testovaný, aj testovateľ sú 'zaslepení', teda ani jeden z nich dopredu nevie, kto dostáva placebo}, alebo k odkázanosti na zopakovateľnosť výsledkov, nadhadzujúc {a vyzdvihujúc} štatistické a matematické kritériá, ktoré sa sami sebou stávajú tým, čo dáva abstrakcii skutočnosť príčinnej súvislosti, ako údajný pôsobiaci mechanizmus. Z nelineárnej dynamiky však pozorujeme, že práve z rovnakosti vzniká rozdielnosť, inak by celé Tvorenie stálo. Je to práve zo stámiliónov generácií čiernych chrobákov, z ktorých sa zrazu objaví biely chrobák.

.7.58. {Všetky} skepticizmom vytvárané zábrany sú v hypotetických sporoch všetko zdržiavaním duchovného pokroku. Viera {, teda vnútorná slepá dôvera,} si vyžaduje dobrovoľné pozastavenie pochybností {napríklad zo zvolenej duchovnej cesty (, ale buďte si istý, že je bezúhonná!)} , čo podporuje uznanie si vlastných nedostatkov a nevedomosti, ktoré {, uznanie,} tvorí základ všetkého duchovného pokroku. {Posun zo (slepej) viery na} presvedčenie nastáva neskôr {, ak dozrel čas; pri priaznivých karmických podmienkach pre stúpenca}, pretože pravda sa odhaľuje sama od seba, je zrejma sama od seba {, teda samoočividná}, a prichádza ako beznámahové, sebauskutočňujúce predloženie.

.7.59. Ak neexistuje príčinná súvislosť a {teda} nič nespôsobuje niečo iné, ako potom privodíme želané ciele alebo zmeny? {Čo sa vlastne teda deje,} je nastolenie nevyhnutných podmienok, ktoré, pri pohľade do minulosti, boli vždy prítomné {, okrem 'poslednej'}. To, čo si želá {, alebo neželá všedné ja}, je zachytávanie {vzchádzajúcich} následností {a udalostí funkciou svedka}; a pritom, potom príčinnosť je nadhodená {ako fígeľ všedného ja} ako{že bola, táto príčinnosť,} pôsobiaca počas {celého prejavovania sa} týchto následností.

.7.60. Pri pozornom rozbere nám svitne, že samotné následnosti {, akože postupnosť udalostí}, podobne ako heliotropizmus, sú len intelektuálnou konštrukciou. {Aby sme si tento náhľad následnosti priblížili, môžeme si, ale len dočasne, ako pomôcka, povedať, že} nieto ani následností, ani dianí, ale namiesto toho {sú nami registrované,} po sebe idúce, body pozorovania, na pomyselnéj časovej osi. {Ak sa takto, rozkúskovane, pozeráme na následnosť udalostí, tak} prinajlepšom by človek mohol postrehnúť, že toto {rozkúskovanie aspoň} rozmazáva to, čo sa javí {a považuje} ako premena vzhľadu {pozorovaného}.

.7.61. Ak upustíme od svojvoľného, {všedným ja} umelo {zvoleného} bodu pozorovania v {nejakom} čase, tak {proste nutne} zmizne mylná predstava zmeny {, lebo čas sme zanechali}. Domnienka {, že sa vyskytuje nejaké} 'toto', v porovnaní s {nejakým} 'tamným', je výplodom duality a svojvoľne {zvoleného} bodu pozorovania.

.7.62. {pozri 2.19., pozri 6.2.} V Skutočnosti {s veľkým S}, nejestvuje 'toto'

alebo 'tamto', nejestvuje 'tu' alebo 'tam', nejestvuje 'teraz' ani 'inokedy'. Sú to len mechanizmy {,nástroje,} myšlienkových pochodov, rovnako ako sa nedá opísať poloha bez základného referenčného bodu {ktorý však slúži ako pomocný mechanizmus pri nutnom opisovaní vo fyzickom svete}. V Skutočnosti neexistuje 'toto', ktoré by sa stalo 'tamtým'; ani čas, a či vzdialenosť, nie sú ničím iným než {z pohľadu Skutočnosti} mylnou predstavou, vytvorenou svojvoľným výberom referenčného bodu. {Tento} svojvoľne zvolený referenčný bod {náhodného umiestnenia} v priestore nie je {v Skutočnosti (, ktorá nemá polohu v priestore)} možný {existovať}, ani nie je {teda} popísateľný; preto sa o Skutočnosti hovorí ako o nemajúcej polohu, či umiestnenie v priestore, mimo priestoru a času. Nie je popísateľná tými {takými} pojmi {toto, tam, vtedy, raz, inokedy ...}, ktoré sú len kategóriami myšlienok a abstrakciami procesu uvažovania. Tie sú však užitočné pre úrovne vedomia, ktoré ciachujú predovšetkým v 400-vkách. Pri 500-vkách dochádza k podstatnej zmene modelu {pohľadu všedného ja na skutočnosť}, takže to, čo bolo {doteraz považované za} skutočné, sa teraz javí ako neskutočné, a to, čo je {predtým považované za} neskutočné, sa teraz stáva 'skutočným'. Každá úroveň uvedomovania si má svoje vlastné chápanie pravdy, pričom zorientovanosť {človeka} prichádza vďaka spoznaniu tejto črty úrovni vedomia {, že naozaj každé všedné ja, od napríklad 20-ty počnúc, !!!má pravdu!!!. !!! ale iba na svojom vlastnom piesočku!!! A preto sa neoplatí hádať sa, pretože sa nehádate s Adamom, ale s energiou úrovne vedomia, ktorá sa cez Adama prejavuje}.

.7.63. Ak príčinná súvislosť nemá skutočnosť {, ináč povedané nejestvuje}, a mechanistické {newtonovské} poukazovania nie sú vysvetlením toho, čo pozorujeme, akým iným vysvetlením by sa to dalo dočasne nahradiť, kým sa {v nás} neodhalí väčšie uvedomovanie si? Myseľ je rozpakom zdanlivo neriešiteľnej situácie života, preto môžeme na jej otázky {, obdobne ako na všetky rozpaky zo zdanlivo neriešiteľnej situácie,} odpovedať dočasným, ale zjavne uspokojujúcim vysvetlením Tvorenia.

.7.64. Ak sa {teda} neprejavené stáva prejavovým prostredníctvom sústavného tvorenia, potom nie sú potrebné inakšie intelektuálne prostriedky alebo predpoklady, ako pokusy o vysvetlenie zrejmého {pre úrovne nad 500-vky}. {Pre uspokojenie mudrlantského všedného ja, ktoré potrebuje papaničku nejakého vysvetlenia,} mohli by sme {mu} povedať, že všetko je Tvorené tak, aby sa {mohlo} samotvoriť, pretože je {,táto samotvornosť,} prirodzene vlastná {, prihodená k všetkému existencii a {teda k} povahe samotného Tvorenia. Z takéhoto vysvetlenia potom {ale} vychádza ďalšia dualita, a to 'stvorený' oproti 'tvoriteľ'. Tú možno ľahko prekenuť tým, že uvidíme očividné; že Tvorenie a Tvoriteľ sú jedno a to isté. V nedualite nieta oddelenia medzi tvoriteľom a tým, čo je tvorené. Keď sa obmedzenia {mysle} pustia, vesmír sa odhalí, že nie je odlišný {, a teda oddelený,} od Božstva. Pri Sebastotožnení sa s Ja-Bytím sa božskosť celého Tvorenia, vo všetkých jej prejavoch, vynára so žiarivou silou a absolútnosťou. Je sebažiariace, sebaodhaľujúce, sebatotožné, a završené, v úplnej svornosti a jednoliatosti.

.7.65. Absolútno je presne také. Nekonečná Božia Prítomnosť Všetkého-Čo-Existuje, je mimo všetkého času a priestoru, naveky završená, dokonalá a celistvá.

Všetky body pozorovania miznú, a je {len} všadeprítomnosť toho, čo Vie-Všetko tým, že Je-Všetkým.

.7.66. Pritom, ako Skutočnosť vystupuje do popredia vo svojom ohromujúcom sebasvedectve, a nekonečnom mieri, zdá sa, že zábranou Sebastotožnenia sa s Ja-Bytím bola samotná myseľ, ktorá nie je odlišná od ega; sú jedno a to isté.

.7.67. Stav Uvedomenia {, stav Ja-Bytia,} je úrovňou 'ne-myslenia', {ale pozor,} čo nie je to isté ako 'prázdnota' alebo 'ničota'. Tieto pojmy sa odvolávajú na formu. Absolútne je sférou neformy, neobmedzenia {bez akýchkoľvek obmedzení} , a neumiestnenia {v priestore}, a preto večnej prítomnosti totality Všetkého{-Čo-Je}.

.7.68. Jestvuje iba Existencia {, s veľkým E}. Existencia si nevyžaduje príčinu, a myslieť si to, znamená vytvárať klamlivú logiku. Pod Existenciou mienime postrehnuteľnosť na základe pozorovania, a z toho vyplývajúce hypotetické zmeny stavov, z neexistujúceho na existujúce. Avšak, to, čo je, vždy bolo, vo svojej završeneosti, mimo všetkého času; hľadanie prvotnej príčiny je výplodom premieľania myšlienok, ktoré sa rodí popri náhľadoch na čas a priestor. Mimo času a priestoru nieta udalostí, začiatkov, koncov, ktoré sú mimo rámca {všedného} ľudského myslenia či uvažovania.

KONIEC B2K7

Další časť: Kapitola 8. Mimo Príčinnosti